

- e) osiągnięcie dobrego stanu wód powierzchniowych i podziemnych;
- 2) dla ochrony przyrody ożywionej:
- a) zapewnienie trwałości lokalnych populacji gatunków roślin chronionych, rzadkich i zagrożonych,
 - b) zachowanie pełnej różnorodności florystycznej w odniesieniu do wszystkich grup systematycznych,
 - c) ograniczanie procesu neofityzacji flory,
 - d) zachowanie pełnego inwentarza zbiorowisk roślinnych, w szczególności naturalnych i półnaturalnych, a także antropogenicznych związanych z tradycyjnymi formami zagospodarowania (fitocenozy segetalne), zachowanie wszystkich istotnych i charakterystycznych dla środowiska przyrodniczego typów ekosystemów,
 - e) zachowanie pełnego inwentarza naturalnej fauny w odniesieniu do wszystkich grup systematycznych,
 - f) zapewnienie trwałości lokalnych populacji gatunków zwierząt chronionych, rzadkich i zagrożonych,
 - g) zachowanie korytarzy ekologicznych,
 - h) utrzymania procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów;
- 3) dla ochrony dóbr kultury:
- a) zachowanie i ochrona zabytków kultury materialnej, a zwłaszcza dworów, kościołów, młynów, kapliczek przydrożnych,
 - b) zachowanie i udostępnianie miejsc pamięci narodowej oraz śladów historii regionu, w szczególności udokumentowanych stanowisk archeologicznych,
 - c) zachowanie charakterystycznych cech architektury wiejskiej: budownictwa drewnianego, z kamieni wapiennych,
 - d) zachowanie i udostępnianie parków miejskich i wiejskich (podworskich),
 - e) utrzymanie i przywracanie tradycji lokalnych i zachowanych elementów kultury wiejskiej,
 - f) porządkowanie rodzimego krajobrazu kulturowego polegające m.in. na ochronie i restauracji jego charakterystycznych elementów,
 - g) udostępnianie istniejących zasobów kulturowych dla celów naukowych, krajoznawczych i edukacyjnych;
- 4) dla ochrony walorów krajobrazu:
- a) zachowanie w niewielkim stopniu przekształconego krajobrazu rolniczego wynikającego z prowadzenia ekstensywnej gospodarki rolnej,
 - b) zachowanie różnorodnych odsłoneń geologicznych oraz wychodni skalnych,
 - c) zachowanie istniejącego krajobrazu wraz z jego składnikami, walorami fizjonomicznymi i wiązaniami ekologicznymi.

§ 3. Na obszarze Parku zakazuje się:

- 1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
- 2) umyślnego zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk i złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej, rybackiej i łowieckiej;
- 3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa

- ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- 4) pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
 - 5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych;
 - 6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej;
 - 7) budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od:
 - a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych,
 - b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 389 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne
- z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej;
- 8) likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych;
 - 9) wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych;
 - 10) prowadzenia chowu i hodowli zwierząt metodą bezściółkową;
 - 11) utrzymywania otwartych rowów ściekowych i zbiorników ściekowych;
 - 12) organizowania rajdów motorowych i samochodowych;
 - 13) używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego na otwartych zbiornikach wodnych.

§ 4. Na terenie części działek ewidencyjnych w gminach Baruchowo, Kowal, Włocławek w województwie kujawsko-pomorskim oraz Gostynin i Nowy Duninów w województwie mazowieckim, których położenie przedstawiono w formie graficznej w załączniku nr 1 oraz opisano poprzez podanie ich punktów załamania granicy w załącznikach nr 4 i 5 do niniejszej uchwały, nie obowiązują zakazy o których mowa w § 3 pkt 3 i 7.

§ 5. Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

§ 6. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego i wchodzi w życie z dniem¹

¹ Niniejsza uchwała była poprzedzona rozporządzeniem nr 37/2004 Wojewody Kujawsko-Pomorskiego z dnia 3 grudnia 2004 roku w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. Nr 120, poz 2017), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. nr 92, poz.753 z późn. zm.).

UZASADNIENIE

1. Przedmiot regulacji:

Zakres regulacji dotyczy Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego.

2. Podstawa prawna:

-ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r., poz. 55, 471 i 1378):

„Art. 16. ust. 3. Utworzenie parku krajobrazowego lub powiększenie jego obszaru następuje w drodze uchwały sejmiku województwa, która określa jego nazwę, obszar, przebieg granicy i otulinę, jeżeli została wyznaczona, szczególne cele ochrony oraz zakazy właściwe dla danego parku krajobrazowego lub jego części, wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1, wynikające z potrzeb jego ochrony. Likwidacja lub zmniejszenie obszaru parku krajobrazowego następuje w drodze uchwały sejmiku województwa wyłącznie z powodu bezpowrotnej utraty wartości przyrodniczych, historycznych i kulturowych oraz walorów krajobrazowych na obszarach projektowanych do wyłączenia spod ochrony.

3a. Utworzenie parku krajobrazowego położonego na terenie więcej niż jednego województwa następuje w drodze podjęcia jednobrzmiącej uchwały właściwych sejmików województw.

Art. 17. 1. W parku krajobrazowym mogą być wprowadzone następujące zakazy:

- 1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;
- 2) umyślnego zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk i złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej, rybackiej i łowieckiej;
- 3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;
- 4) pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;
- 5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwsuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych;
- 6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej;
- 7) budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od:
 - a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych,
 - b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 389 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne – z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej;
- 8) lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 200 m od krawędzi brzegów klifowych oraz w pasie technicznym brzegu morskiego;

- 9) likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych;
- 10) wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych;
- 11) prowadzenia chowu i hodowli zwierząt metodą bezściółkową;
- 12) utrzymywania otwartych rowów ściekowych i zbiorników ściekowych;
- 13) organizowania rajdów motorowych i samochodowych;
- 14) używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego na otwartych zbiornikach wodnych.

- ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 512, 1571 i 1815)

„Art. 18. Do wyłącznej właściwości sejmiku województwa należy:

20) podejmowanie uchwał w innych sprawach zastrzeżonych ustawami i statutem województwa do kompetencji sejmiku województwa;”

3. Konsultacje wymagane przepisami prawa (łącznie z przepisami wewnętrznymi):

W myśl art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r., poz. 55, 471 i 1378), projekt uchwały, został przedstawiony Radzie Gminy Baruchowo, Radzie Gminy Kowal, Radzie Gminy Włocławek oraz Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Bydgoszczy w celu uzgodnienia – punkt ten zostanie uzupełniony po przeprowadzeniu procesu uzgodnień.

4. Uzasadnienie merytoryczne:

Park krajobrazowy, zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r., poz. 55, 471 i 1378) obejmuje obszar chroniony ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe oraz walory krajobrazowe w celu zachowania i popularyzacji tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju.

Gostynińsko - Włocławski Park Krajobrazowy utworzony został na mocy uchwały nr XIX/70/79 Wojewódzkich Rad Narodowych w Płocku i Włocławku z dnia 5 kwietnia 1979 roku. Został on powołany dla ochrony części obszaru Pojezierza Gostynińskiego ze względu na występujące rzadkie i chronione gatunki grzybów, roślin i zwierząt oraz ich siedliska bytowania, a także dla ochrony kultury materialnej regionu, popularyzację i promocję walorów przyrodniczych, historycznych Kujaw i Mazowsza. Aktualnym aktem prawnym normalizującym funkcjonowanie parku jest Rozporządzenie nr 56 Wojewody Mazowieckiego z dnia 17 maja 2005 roku w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego w części położonej w województwie mazowieckim (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 120, poz. 3562) oraz Rozporządzenie Nr 37/2004 Wojewody Kujawsko-Pomorskiego z dnia 03 grudnia 2004 roku w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego w części położonej w województwie kujawsko-pomorskim (Dz. Urz. Woj. Kuj.- Pom. Nr 120, poz. 2017).

Obecnie organem właściwym w sprawach związanych z parkami krajobrazowymi jest sejmik województwa, który przejął kompetencje w tym zakresie od wojewody na podstawie art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753 ze zm.). Przepisy przejściowe tej ustawy, w art. 35 ust. 1, stanowią, iż do czasu wejścia w

życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie upoważnień zmienionych niniejszą ustawą zachowują moc dotychczasowe akty prawa miejscowego.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym stało się wypracowanie uchwały w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego.

Projekt uchwały, który stanowi załącznik do niniejszej uchwały, *de facto* powiela granice określone w rozporządzeniu Nr 37/2004 Wojewody Kujawsko-Pomorskiego z dnia 3 grudnia 2004 roku w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego w części położonej w województwie kujawsko-pomorskim (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. Nr 120, poz. 2017) oraz w rozporządzeniu Nr 56 Wojewody Mazowieckiego z dnia 17 maja 2005 roku w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego w części położonej w województwie mazowieckim (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 120, poz. 3562). Jednak przebieg granicy Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego został doprecyzowany i uszczegółowiony poprzez podanie współrzędnych punktów załamania granicy. Konieczność sporządzenia przedmiotowego wykazu współrzędnych punktów załamania granicy wynika z treści rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 11 września 2012 r. w sprawie centralnego rejestru form ochrony przyrody (Dz. U. poz. 1080). Różnica wielkości powierzchni między powierzchnią zapisaną w obowiązujących Rozporządzeniach Wojewody, a powierzchnią obliczoną po doprecyzowaniu i uszczegółowieniu jej przebiegu w szczególności do granic działek ewidencyjnych, wynika również z precyzyjnego pomiaru w oparciu o program GIS na bazie pliku źródłowego z granicami gmin (Państwowy Rejestr Granic PRG).

W związku ze zmianami w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, 471 i 1378) wprowadzonymi ustawą z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. z 2015, poz. 744) koniecznym jest uwzględnienie systemu zakazów mających obowiązywać na terenie parku krajobrazowego zgodnie z obowiązującym prawem.

Mając na uwadze powyższe przedmiotowy projekt uchwały dostosowuje zakres obowiązywania zakazów na terenie Gostynińsko - Włocławskiego Parku Krajobrazowego tak, aby spełniony został podstawowy cel tej formy ochrony przyrody. Trzeba pamiętać, iż park krajobrazowy jest obszarem chronionym ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe, a celem jego utworzenia jest zachowanie, popularyzacja i upowszechnianie tych wartości w warunkach racjonalnego gospodarowania. W nawiązaniu do tej definicji przyjęto, że istotą parku krajobrazowego jest trójochrona (przyroda, kultura, krajobraz) w warunkach racjonalnego gospodarowania. Wszystkie zakazy ujęte w projekcie uchwały są niezbędne w celu utrzymania właściwego stanu środowiska przyrodniczego, kulturowego oraz właściwej ochrony krajobrazu.

Pierwszy z zakazów dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.). Jest to zakaz istotny na obszarze GWPK mimo tego, że nie dotyczy realizacji inwestycji celu publicznego, o czym stanowi art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1774 z późn. zm.). Realizacja każdej inwestycji celu publicznego jest w parku krajobrazowym dopuszczalna, nawet jeżeli znacząco oddziałuje na środowisko, chyba że może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000 i nie zachodzą przesłanki z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r., poz. 55, 471 i 1378). Dzięki temu zakazowi realnym staje się realizacja szczegółowo opisanych powyżej trzech celów działania Parku: ochrony środowiska przyrodniczego, ochrony środowiska kulturowego oraz ochrony krajobrazu.

Drugi z zakazów stanowi o szerokiej ochronie dziko występujących w Parku zwierząt i jest jednym z kluczowych zakazów mających na celu ochronę środowiska przyrodniczego Parku. W tym celu zakazano ich umyślnego zabijania, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk i złożonej ikry. Wyjątki od powyższego zakazu stanowią amatorskie połowy ryb oraz wykonywanie czynności w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej, rybackiej i łowieckiej. Zakaz ten służy przede wszystkim ochronie różnorodności faunistycznej GW PK. Biorąc pod uwagę jedynie kręgowce to liczba osiągających sukces rozrodczy gatunków kręgowców na terenie Parku stanowi od 56 do 100 % potencjalnej liczby tych taksonów, jakie mogą występować na niżu Polski (Przystalski 2004 r., 2014 r., za Cyzmanem 2015 r.).

Trzeci z kolei zakaz, również kluczowy z punktu widzenia ochrony środowiska przyrodniczego Parku, dotyczy likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych. Również w tym wypadku przewidziano odstępstwa od tego zakazu. Mianowicie, likwidowanie zadrzewień jest dopuszczalne, jeżeli wynika to z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych. Zadrzewienia śródpolne, przydrożne i nadwodne powstają spontanicznie na nieużytkowanych fragmentach pól lub są tworzone przez człowieka np. jako pasy ochronne wzdłuż dróg i cieków wodnych (biofiltry). Niektóre tworzy się dla celów estetycznych (podniesienie walorów krajobrazowych) lub rzadziej są pozostałością dawnych, naturalnych ekosystemów leśnych, zwłaszcza na siedliskach wilgotnych. Pełnią one ważną funkcję ekologiczną jako „wyspy środowiskowe”. Są ostoją wielu roślin i zwierząt w krajobrazie rolniczym i zurbanizowanym. Niektóre jednak mają także znaczenie gospodarcze. Dla części właścicieli są bowiem źródłem budulca i materiałem opałowym. Niestety zakaz nr 3 obejmuje tylko zadrzewienia. Nie ma w nim mowy o zaroślach (zakrzewieniach), które pełnią podobną funkcję w krajobrazie. Warunkiem realnej ochrony zwierząt jest ochrona i kształtowanie ich siedlisk, a zwłaszcza: zakaz wycinania drzew i krzewów nadbrzeżnych, wprowadzenie zabudowy biologicznej roślinnością drzewiastą, krzewiastą, szuwarową lub łąkową brzegów wszystkich cieków i zbiorników wodnych, ochrona istniejących oraz zakładanie i restytucja zadrzewień śródpolnych, ochrona wszystkich siedlisk hydrogenicznycy. Natomiast szczegółowymi celami ochrony krajobrazu są m. in.: ochrona ciągów zadrzewień przydrożnych, zadrzewień wzdłuż cieków, rowów oraz zadrzewień przybrzeżnych nad jeziorami (przede wszystkim na terenach rolniczych). Dlatego wskazane jest zakazanie likwidacji istniejących zadrzewień przydrożnych, śródpolnych, nadwodnych, przydomowych, likwidacji struktury przestrzennej pól uprawnych w tym miedz przy jednoczesnym nakazaniu zachowania i wprowadzania zadrzewień śródpolnych, przydrożnych, przydomowych oraz w zabudowie turystyczno-rekreacyjnej. Zaleca się również dla wszystkich ciągów i tras widokowych w krajobrazie rolniczym: utrzymanie, wzbogacenie i kształtowanie zieleni przydrożnej oraz zieleni na granicach działek, własności oraz na niektórych miedzach; w doborze gatunków stosować wyłącznie gatunki rodzime zgodne siedliskowo; przy drogach gruntowych, na miedzach wprowadzać drzewa owocowe odmian rodzimych; wprowadzać zielen izolacyjną na obrzeżach zabudowy. Należy także zwrócić uwagę na potrzebę chronienia terenów podmokłych, oczek wodnych, zadrzewień oraz zbiorowisk półnaturalnych (np. miedz), tworzenia i utrwalania bariery biologicznej przeciwdziałającej rozprzestrzenianiu się zanieczyszczeń, na terenach z wysokim poziomem wód podziemnych, przy rowach i ciekach wprowadzania zadrzewienia (zakrzewienia), które obok funkcji oczyszczania będą mogły pełnić funkcję źródła energii - zadrzewienia wierzbowe, utrzymać naturalny, uwarunkowany historycznie układ rozłogu pól, zadrzewiania lub niezaorywania stref przybrzeżnych jezior, szczególnie stref zboczowych, w celu rozwoju zbiorowisk murawowych, zakrzaczeń itp, wprowadzania zadrzewienia zarówno drzew ozdobnych jak i

owocowych o funkcji krajobrazowej, środowiskowej na miedzach, polnych drogach, w pobliżu zabudowań, na obrzeżach terenów zainwestowanych (np. rekreacyjnych), przy wymienionych wyżej ciągach i trasach widokowych, przy drogach polnych; stosować gatunki i odmiany rodzime.

Kolejny, czwarty, z zakazów obowiązujących na terenie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego dotyczy pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu. Jest to jeden z zakazów mających na celu ochronę środowiska przyrodniczego i krajobrazu Parku. Podstawowe cele ochrony przyrody to m.in.: zachowanie podstawowych procesów środowiska abiotycznego oraz różnorodności biotopowej (siedliskowej), przede wszystkim struktury hydrologicznej, ochrona zasobów skumulowanej (potencjalnej) energii (materia organiczna). Cele szczegółowe to m.in.: zachowanie form ukształtowania terenu o unikalnych kształtach, zachowanie struktur litogenicznych warunkujących istnienie ekosystemów istotnych przyrodniczo lub gospodarczo, ochrona wszystkich gleb organogenicznych, ochrona wszystkich gleb leśnych, ochrona gleb przed niepożądanymi zmianami ich właściwości fizykochemicznych, w tym ochrona przeciwerozryjna, ochrona stanowisk z typowymi lub unikatowymi profilami gleb dla potrzeb naukowo-dydaktycznych, przeciwdziałanie formom przestrzennym i architektonicznym współczesnego zagospodarowania zaburzających i niszczących historyczne układy przestrzenne, krajobrazowe i formy zabudowy (lokalizacja, wielkość nowych układów zabudowy), przeciwdziałanie kierunkom zagospodarowania i zabudowy zaburzającym układy historyczne, oraz strukturę krajobrazu. Z kolei cele szczegółowe ochrony krajobrazu to m.in.: ochrona atrakcyjnych struktur i form rzeźby terenu, zarówno liniowych o dużej długości jak i zamkniętych form wklęsłych różnej genezy. Jeżeli chodzi o zasady gospodarowania na terenie Parku i jego Otuliny to m.in. należy wskazać na: czynną ochronę zasobów przyrodniczych i kulturowych, zakaz lokalizacji nowych inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia człowieka wskazanych w odpowiednich przepisach prawnych dotyczących określenia rodzajów inwestycji szkodliwych dla środowiska i zdrowia człowieka oraz ocen oddziaływania na środowisko, zakaz lokalizacji inwestycji oraz rozwiązań technologicznych o dużym stopniu ryzyka dla degradacji zasobów przyrodniczych, kulturowych oraz krajobrazu Parku, całkowity zakaz eksploatacji torfu.

Piątym zakazem jest wykonywanie prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztorowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych. W związku z tym zakazem należy wskazać, iż celami szczegółowymi ochrony środowiska przyrodniczego na terenie Parku są m. in.: zachowanie form ukształtowania terenu o unikalnych kształtach, przeciwdziałanie formom przestrzennym i architektonicznym współczesnego zagospodarowania zaburzających i niszczących historyczne układy przestrzenne, krajobrazowe i formy zabudowy (lokalizacja, wielkość nowych układów zabudowy), przeciwdziałanie kierunkom zagospodarowania i zabudowy zaburzającym układy historyczne, oraz strukturę krajobrazu. Z kolei celami ogólnymi ochrony krajobrazu Parku są m.in.: zachowanie i ochrona krajobrazów o dużym stopniu naturalności, zachowanie i ochrona krajobrazów pochodzenia antropogennego, zarówno przyrodniczych, kulturowych jak i przyrodniczo-kulturowych, o harmonijnym układzie funkcjonalno-przestrzennym (skala sieci osadniczej, zabudowy wiejskiej, turystycznej), formy gospodarki rolnej, rybackiej, zachowanie kompozycji makroprzestrzennych (układów) reprezentacyjnych dla przyrody i historii regionu, zachowanie i ochrona kompozycji mikroprzestrzennych (lokalnych). Natomiast celami szczegółowymi ochrony krajobrazu Parku są m.in.: ochrona krajobrazów o wysokim stopniu naturalności, przede wszystkim dolin rzecznych, naturalnych odśnieżeń i enklaw śródleśnych,

najczęściej z nimi związanych krajobrazów użytków zielonych, krajobrazów akwalnych i torfowiskowo-błotnych, wewnątrz leśnych, różnych typów zbiorowisk roślinnych /większość dolin rzecznych różnej wielkości i głębokości, torfowiska śródleśne, kompleksy leśne, przede wszystkim starszych klas wieku, zarówno charakterystyczne dla regionu - bory sosnowe, jak i zbiorowiska lasów liściastych, ochrona atrakcyjnych struktur i form rzeźby terenu, zarówno liniowych o dużej długości jak i zamkniętych form wklęsłych różnej genezy /doliny rzeczne, rynny subglacialne, obniżenia wytopiskowe, ochrona odsłoneń krajobrazowych strefowych, liniowych i punktowych związanych z przestrzeniami wodnymi - jeziorami (wszystkie jeziora oraz większość sztucznych zbiorników wodnych), ochrona struktur przyrodniczoantropogennych o charakterze liniowym, płatowym i mikropowierzchniowym. W związku z tym ogólne zasady gospodarowania na terenie GWPK i Otuliny to m.in.: dostosowanie form i intensywności zagospodarowania do właściwości środowiska i jego odporności, zarówno w skali lokalnej jak i regionalnej, zakaz lokalizacji nowych inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia człowieka wskazanych w odpowiednich przepisach prawnych dotyczących określenia rodzajów inwestycji szkodliwych dla środowiska i zdrowia człowieka oraz ocen oddziaływania na środowisko, zakaz lokalizacji instalacji do gospodarczego wykorzystania lub unieszkodliwiania odpadów, zakaz lokalizacji inwestycji oraz rozwiązań technologicznych o dużym stopniu ryzyka dla degradacji zasobów przyrodniczych, kulturowych oraz krajobrazu Parku.

Szósty zakaz dotyczy dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej. Analiza treści tego zakazu prowadzi do konkluzji, iż zmiany stosunków wodnych są jednak możliwe, jeżeli służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej. Obszar GWPK cechują stosunkowo niskie opady roczne, a o stanie zwierciadła wód podziemnych decyduje przede wszystkim wielkość zasilania z wysoczyzny i stan wody w Zbiorniku Włocławskim. Obszar Parku leży bowiem w strefie tranzytowej: odbiera on wody powierzchniowe i podziemne, spływające ku Wiśle z wysoczyzny połodowcowej. Wszelkie zmiany ilości wody dopływającej z wysoczyzny, a także eksploatacja wód w samej dolinie Wisły decydują o głębokości zwierciadła wód podziemnych, a także o kierunku ich odpływu. Im większa amplituda wahań zwierciadła wód podziemnych na obszarze Parku i w jego sąsiedztwie, tym mniejsza stabilność ekosystemów wodnych i podmokłych położonych w jego granicach. Przejawia się ona w zmianie powierzchni jezior, zmienności odpływu w ciekach łączących jeziora, okresowym wyłączeniu jezior z odpływu powierzchniowego, okresowym przesuszaniu obszarów podmokłych itp. W tym miejscu należy zauważyć, iż celami ogólnymi ochrony środowiska przyrodniczego Parku są m. in.: utrzymanie procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów, utrzymanie procesów ekologicznych, systemów podtrzymujących życie oraz stabilności ekosystemów, zachowanie podstawowych procesów środowiska abiotycznego oraz różnorodności biotopowej (siedliskowej), przede wszystkim struktury hydrologicznej. Natomiast cele szczegółowe ochrony środowiska przyrodniczego to m.in.: utrzymanie lub przywrócenie warunków hydrograficznych umożliwiających rozwój naturalnych siedlisk roślinnych poprzez odpowiednie ukierunkowanie melioracji, dostosowanie wielkości antropopresji do poziomu naturalnej tolerancji systemów rzecznych i jeziornych, renaturyzacja zmienionych siedlisk, głównie mokradłowych, w tym zwłaszcza torfowisk, renaturalizacja siedlisk zniekształconych, zwłaszcza w zakresie przywrócenia naturalnych lub seminaturalnych stosunków wodnych.

Niniejszy zakaz ma również na celu ochronę środowiska krajobrazowego. Wśród celów szczegółowych ochrony środowiska kulturowego należy wymienić: ochronę systemu zabudowy hydrotechnicznej - akwedukty oraz systemu zastawek, przepustów, kanałów i stawów różnej rangi. Natomiast cele szczegółowe ochrony krajobrazu to m. in.: ochrona

krajobrazów o wysokim stopniu naturalności, przede wszystkim dolin rzecznych, naturalnych odśnieżeń i enklaw śródleśnych, najczęściej z nimi związanych krajobrazów użytków zielonych, krajobrazów akwalnych i torfowiskowo-błotnych, wewnątrz leśnych, różnych typów zbiorowisk roślinnych /większość dolin rzecznych różnej wielkości i głębokości, torfowiska śródleśne, kompleksy leśne, przede wszystkim starszych klas wieku, zarówno charakterystyczne dla regionu - bory sosnowe, jak i zbiorowiska lasów liściastych, ochrona atrakcyjnych struktur i form rzeźby terenu, zarówno liniowych o dużej długości jak i zamkniętych form wklęsłych różnej genezy (doliny rzeczne, rynny subglacjalne, obniżenia wytopiskowe), ochrona odśnieżeń krajobrazowych strefowych, liniowych i punktowych związanych z przestrzeniami wodnymi - jeziorami (wszystkie jeziora oraz większość sztucznych zbiorników wodnych), ochrona struktur przyrodniczo - antropogennych o charakterze liniowym, płatowym i mikropowierzchniowym). Warunkiem realnej ochrony zwierząt jest ochrona i kształtowanie ich siedlisk, a zwłaszcza: renaturalizacja wyprostowanych, zniszczonych przez meliorację cieków, przywrócenie naturalnego charakteru koryt rzek i potoków, ochrona koryt rzek przed regulacją i zabudową hydrotechniczną (uniemożliwia bądź ogranicza migracje ryb), wprowadzenie zakazu pogłębiania koryt rzecznych dla ochrony przed wiosennymi zalewami łąk, trwała poprawa stanu czystości wód powierzchniowych, utrzymanie przepływów biologicznych na istniejących jazach, zaniechanie osuszania łąk, torfowisk i mokradeł, zaniechanie melioracji odwadniających w lasach, ochrona wszystkich siedlisk hydrogenicznych. Dlatego do szczegółowych zasad gospodarowania na terenie GWPK i Otuliny należy zaliczyć: ochronę terenów podmokłych, oczek wodnych, zadrzewienia oraz zbiorowiska półnaturalne (np. miedze), tworzenie i utrwalanie bariery biologiczne przeciwdziałające rozprzestrzenianiu się zanieczyszczeń, na terenach z wysokim poziomem wód podziemnych, przy rowach i ciekach wprowadzać zadrzewienia (zakrzewienia), które obok funkcji oczyszczania będą mogły pełnić funkcję źródła energii – zadrzewienia wierzbowe, zadrzewianie lub niezaorywanie stref przybrzeżnych jezior, szczególnie stref zboczowych, w celu rozwoju zbiorowisk murawowych, zakrzaczeń, itp., ograniczanie stosowania nawozów, głównie mineralnych, w strefach zlewni bezpośrednich jezior i rzek, preferowanie nawożenia organicznego, rozwijanie zintegrowanej metody ochrony roślin i ograniczanie stosowania środków ochrony roślin, zaniechanie zalesiania wszystkich torfowisk, gleb organicznych i organiczno-mineralnych, małych enklaw śródleśnych z wysokim poziomem wód podziemnych, wstrzymanie wszelkich melioracji odwadniających, usuwanie nadmiaru substancji organicznej z jezior poprzez sterowanie składem ichtiofauny; ograniczanie populacji ryb karpiowatych, również gatunków tzw. małowartościowych (leszcz, płoć, karp) i zwiększanie liczebności gatunków drapieżnych (szczupak, sandacz); zakaz przegradzania cieków stałymi budowlami piętrzącymi, utrzymanie równowagi bilansu wodnego w zlewniach elementarnych, utrzymanie i wzbogacanie systemu naturalnej retencji, pobór wód nie może zakłócać naturalnego cyklu hydrologicznego i zasobów niezbędnych biologicznie, lokalizacja nowych ujęć wód wyłącznie na obszarach stabilnych hydrologicznie, stosowanie wyłącznie biologicznych metod i technik obudowy cieków, kanałów i zbiorników.

Siódmym zakazem, który miałby obowiązywać na terenie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego jest zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od: a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne - z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej. Na terenie GWPK m. in. można wyróżnić następujące typy fizjonomiczne krajobrazu: krajobraz wnętrza lasu, krajobraz dolin rzecznych, typ rozległych otwarć

krajobrazowych związanych z dużymi formami wytopiskowymi lub zespołami wytopisk, Krajobraz małych enklaw śródleśnych - wytopisk, również fragmenty mniejszych dolin rzecznych, użytkowanych jako łąki, czasami na obrzeżach z zadrzewieniami olszowymi, oraz torfowiska śródleśne z reguły z powolną sukcesją w kierunku boru bagiennego, chronione jako rezerваты przyrody lub użytki ekologiczne, typ otwarć krajobrazowych gruntów ornych z zabudową wiejską płaskich i falistych, krajobraz akwalny quasinaturalny, rozległych otwarć wodnych, krajobraz akwalny quasinaturalny kameralnych, śródleśnych enklaw wodnych, krajobraz akwalny w kulturowej przestrzeni rolniczej. W związku z powyższym na terenie Parku winien istnieć zakaz m.in. zabudowy panoram widokowych i linii wglądu w krajobraz, rozpraszania zabudowy, lokalizacji zabudowy w strefie stu metrów od linii brzegowej jezior i rzek, do czasu opracowania strefy ochronnej w tych typach krajobrazu, z wyjątkiem lokalizacji urządzeń turystycznych i rekreacyjnych, modernizacji i rekonstrukcji istniejących obiektów i układów przestrzennych, lokalizacji zabudowy na obu brzegach jezior, budowy obiektów niezgodnych z tradycją historyczną i wzorami lokalnymi w obrębie zabudowy wiejskiej oraz turystyczno-rekreacyjnej, tworzenia dużych koncentracji zabudowy w terenach otwartych, rozpraszania infrastruktury turystycznej, głównie w strefie przybrzeżnej jezior, budowy obiektów mogących zaburzać harmonię krajobrazu, w tym dominant wysokościowych, powierzchniowych, liniowych, kolorystycznych, funkcjonalnych, architektonicznych, zabudowy w centrach form - otwarć krajobrazowych, zabudowy przesmyków jeziornych, lokalizacji zabudowy równoległe do linii brzegowej jezior, rzek i stref fizjotonowych, zabudowy dominant rzeźby terenu, punktów widokowych, liniowych ciągów wglądu w krajobraz. Z drugiej strony powinno nakazać się m.in. utrzymanie dotychczasowych sposobów użytkowania przestrzeni, udostępniania stref przybrzeżnych jezior na trasach przebiegu szlaków turystycznych, edukacyjnych, podwyższania atrakcyjności drzewostanów wzdłuż ciągów widokowych, na liniach otwarć krajobrazowych, wzdłuż dróg śródleśnych, szczególnie przy trasach turystyczno-rekreacyjnych, wzdłuż rzek, przy linii brzegowej jezior. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż niniejszy zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych oraz w pasie szerokości 100 m od zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne, z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej jest zakazem bardzo potrzebnym, a z drugiej strony w tej formie nie powinien być uciążliwy dla mieszkańców i przedsiębiorców. Należy również nadmienić, iż zgodnie z art. 5 ust. 3 pkt 1 lit. a oraz art. 9 ust. 1 pkt 1c ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r. poz. 469 z późn. zm.) kanał jest wodą płynącą i w myśl ww. ustawy jest ciekim naturalnym, a zatem w przypadku budowania nowych obiektów budowlanych w obrębie jakiegokolwiek kanału zastosowanie będzie miał niniejszy zakaz.

Kolejny, ósmy, zakaz dotyczy likwidowania, zasypywania i przekształcania zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodno-błotnych. Ma on na celu ochronę terenu Parku pod kątem przyrodniczym i krajobrazowym. Wśród szczegółowych celów ochrony środowiska należy wymienić: zachowanie zespołów form ukształtowania terenu reprezentujących zestawy cech charakterystycznych dla typów morfogenetycznych, zachowanie form ukształtowania terenu o unikalnych kształtach, zachowanie naturalnych warunków cyrkulacji wody w elementarnych jednostkach hydrograficznych, utrzymanie lub przywrócenie warunków hydrograficznych umożliwiających rozwój naturalnych siedlisk roślinnych poprzez odpowiednie ukierunkowanie melioracji, powstrzymanie nasilającej się eutrofizacji jezior oraz uzyskanie trwałej poprawy stanu czystości wód obiektów zdegradowanych, utrzymanie pełnej różnorodności gatunków na ich naturalnych

stanowiskach, w typowych dla nich fitocenozach, zachowanie wszystkich typów siedlisk występujących na terenie GWPK dla utrzymania różnorodności biologicznej flory, zachowanie pełnej różnorodności zbiorowisk roślinnych, bez względu na ich genezę, zachowanie i podtrzymanie pełnych możliwości funkcjonowania zbiorowisk, przywrócenie walorów przyrodniczych zbiorowiskom w sytuacjach gdy zostały one częściowo utracone lub naruszone w wyniku działalności gospodarczej, odtworzenie naturalnego charakteru ekosystemów leśnych, a zwłaszcza przebudowa zniekształconych drzewostanów i przywrócenie naturalnych stosunków wodnych, renaturyzacja zmienionych siedlisk, głównie mokradłowych, w tym zwłaszcza torfowisk, renaturalizacja siedlisk zniekształconych, zwłaszcza w zakresie przywrócenia naturalnych lub seminaturalnych stosunków wodnych. Natomiast szczegółowe cele ochrony krajobrazy to m.in.: ochrona krajobrazów o wysokim stopniu naturalności, przede wszystkim dolin rzecznych, naturalnych odsłoneń i enklaw śródleśnych, najczęściej z nimi związanych krajobrazów użytków zielonych, krajobrazów akwalnych i torfowiskowo-błotnych, wewnątrz leśnych, różnych typów zbiorowisk roślinnych (większość dolin rzecznych różnej wielkości i głębokości, torfowiska śródleśne, kompleksy leśne, przede wszystkim starszych klas wieku, zarówno charakterystyczne dla regionu - bory sosnowe, jak i zbiorowiska lasów liściastych), ochrona atrakcyjnych struktur i form rzeźby terenu, zarówno liniowych o dużej długości jak i zamkniętych form wklęsłych różnej genezy (doliny rzeczne, rynny subglacjalne, obniżenia wytopiskowe), ochrona odsłoneń krajobrazowych strefowych, liniowych i punktowych związanych z przestrzeniami wodnymi - jeziorami (wszystkie jeziora oraz większość sztucznych zbiorników wodnych), ochrona struktur przyrodniczo-antropogennych o charakterze liniowym, płatowym i mikropowierzchniowym, ochrona ciągów zadrzewień przydrożnych, zadrzewień wzdłuż cieków, rowów oraz zadrzewień przybrzeżnych nad jeziorami (przede wszystkim na terenach rolniczych trzeba też pamiętać o potrzebie utrzymania i wzbogacania systemu naturalnej retencji).

Dziewiąty zakaz ma na celu ochronę terenu Parku przed wylewaniem gnojowicy. Zakaz ten przewiduje wyjątek, w którym jest to możliwe, a mianowicie tylko w przypadku nawożenia własnych gruntów rolnych. Wśród podstawowych celów ochrony środowiska przyrodniczego Parku i Otuliny należy wskazać: preferowanie naturalnych procesów w ewolucji środowiska przyrodniczego oraz w użytkowaniu zasobów (gospodarka leśna, rolnictwo) - samoregulacja w tym np. samooczyszczanie, sukcesja naturalna, retencja itp., optymalizacja gospodarowania zasobami przyrodniczymi z uwzględnieniem zasady trwałego użytkowania oraz preferowania form gospodarowania opartych na lokalnych zasobach. Natomiast do szczegółowych celów ochrony środowiska przyrodniczego Parku zaliczyć należy: ochronę wszystkich gleb organogenicznych, ochronę gleb przed niepożądanymi zmianami ich właściwości fizykochemicznych, w tym ochronę przeciwoerozyjną, powstrzymanie nasilającej się eutrofizacji jezior oraz uzyskanie trwałej poprawy stanu czystości wód obiektów zdegradowanych, zachowanie i podtrzymanie pełnych możliwości funkcjonowania zbiorowisk, przywrócenie walorów przyrodniczych zbiorowiskom w sytuacjach gdy zostały one częściowo utracone lub naruszone w wyniku działalności gospodarczej, optymalizacja zasad korzystania z zasobów szaty roślinnej w warunkach rolniczego, leśnego i rekreacyjnego użytkowania terenu. Z kolei wśród ogólnych zasad gospodarowania na terenie GWPK i Otuliny powinno się wskazać na: dostosowanie form i intensywności zagospodarowania do właściwości środowiska i jego odporności, zarówno w skali lokalnej jak i regionalnej, zakaz lokalizacji nowych inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia człowieka wskazanych w odpowiednich przepisach prawnych dotyczących określenia rodzajów inwestycji szkodliwych dla środowiska i zdrowia człowieka oraz ocen oddziaływania na środowisko, zakaz lokalizacji inwestycji oraz rozwiązań technologicznych o dużym stopniu ryzyka dla degradacji zasobów przyrodniczych,

kulturowych oraz krajobrazu Parku, propagowanie rolnictwa ekologicznego i kierunków upraw utrzymujących podstawowe zasoby Parku, tworzenie i utrwalanie bariery biologicznej przeciwdziałającej rozprzestrzenianiu się zanieczyszczeń, na terenach z wysokim poziomem wód podziemnych, przy rowach i ciekach wprowadzać zadrzewienia, składowanie obornika, nawozów mineralnych na izolowanej powierzchni, a gnojowicy w zbiornikach.

Dziesiątym z kolei zakazem jest zakaz prowadzenia chowu i hodowli zwierząt metodą bezściółkową. Nawiązując do tego zakazu należy wskazać na ogólne zasady gospodarowania na terenie GWPK i Otuliny, czyli: stosowanie w rozszerzonym zakresie procedury oceny oddziaływania na środowisko przed realizacją zamierzeń dotyczących zagospodarowania, poza obiektami mogącymi pogorszyć stan środowiska, wymienianymi w przepisach Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa (nowe obiekty przemysłowe, przemysłowo-składowe, wszelkie melioracje odwadniające i nawadniające, obiekty hodowli zwierząt na ponad 50 szt. przeliczeniowych inwentarza przy chowie ściółowym i ponad 25 szt. przy chowie bezściółowym, obiekty hodowli ryb i skorupiaków o powierzchni stawów większej od 0,5 ha., szklarnie o powierzchni powyżej 0,1 ha., wszystkie elektrownie wiatrowe, maszty telefonii komórkowej, modernizacja i przebudowa dróg i linii kolejowych, napowietrzne linie elektroenergetyczne o napięciu znamionowym do 110 kV, stacje paliw, oczyszczalnie ścieków o przepustowości ponad 100 RLM, obiekty sportowe i turystyczne oraz związane z nimi inwestycje, parkingi dla ponad 30 pojazdów, rurociągi do przesyłu gazu, koncesje na poszukiwanie lub eksploatację kopalin, punkty skupu złomu), oraz decyzji odnoszących się do inwestycji wymienionych wyżej: o ustaleniu warunków zabudowy i gospodarowania terenu, o pozwoleniu na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego lub jego części, o pozwoleniu na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, zatwierdzających projekty scalania gruntów, koncesji na poszukiwanie, rozpoznawanie lub wydobywanie kopalin, pozwoleń wodno-prawnych. Zakaz utrzymywania otwartych rowów ściekowych i zbiorników ściekowych ma na celu ochronę terenu parku pod kątem przyrodniczym i krajobrazowym. Powyższe pozostaje z w związku z ogólnymi zasadami gospodarowania na terenie GW PK i Otuliny, a konkretnie z zakazem lokalizacji zespołów zabudowy letniskowej bez sieci kanalizacyjnej i systemu oczyszczania ścieków, nie lokalizowania wysypisk i wylewisk odpadów przemysłowych i gospodarczych na terenie GW PK.

Wśród zakazów znalazł się również ten, zgodnie z który na terenie GWPK nie wolno organizować rajdów motorowych i samochodowych oraz kolejny, zgodnie z którym zakazuje się używania łodzi motorowych i innego sprzętu motorowego na otwartych zbiornikach wodnych. Te dwa zakazy mają na celu ochronę środowiska przyrodniczego Parku, ale też ochronę jego walorów krajobrazowych. Wśród szczegółowych celów ochrony środowiska przyrodniczego należy wskazać m.in.: utrzymanie lub przywrócenie warunków akustycznych zapewniających właściwe warunki życia ludzi i korzystne warunki życia fauny. Z kolei spośród ogólnych zasad gospodarowania na terenie GWPK i Otuliny pozostających w związku z tymi zakazami należy wymienić m. in.: zakaz lokalizacji inwestycji oraz rozwiązań technologicznych o dużym stopniu ryzyka dla degradacji zasobów przyrodniczych, kulturowych oraz krajobrazu Parku, regulacja penetracji pojazdami mechanicznymi przestrzeni leśnej GW PK, ochrona przestrzeni rolniczej, odsłoneń i ciągów krajobrazowych przed intensyfikacją ruchu kołowego, ochrona ekosystemów leśnych, w tym głównie fauny, przed niekorzystnym oddziaływaniem intensywnego ruchu kołowego, preferowanie form turystyki o względnie najmniejszym, negatywnym wpływie na walory przyrodnicze i krajobrazowe, zakaz rozwoju form motorowodnych na terenie GW PK i otuliny, ograniczenie rozwoju turystyki motorowej. Pamiętać należy również o ochronie środowiska przyrodniczego w tym zakresie, a w szczególności o utrzymaniu lub przywróceniu warunków akustycznych zapewniających właściwe warunki życia ludzi i korzystne warunki życia fauny.

Natomiast wśród ogólnych zasad gospodarowania na terenie Parku i Otuliny wskazać należy: preferowanie form turystyki o względnie najmniejszym, negatywnym wpływie na walory przyrodnicze i krajobrazowe, zakaz rozwoju form motorowodnych na terenie GW PK i otuliny, ograniczenie rozwoju turystyki motorowej. Ostatni, czternasty zakaz dotyczy niszczenia i uszkodzania obiektów o istotnym znaczeniu historycznym i kulturowym wskazanych w planie ochrony dla parku krajobrazowego. Zakaz ten wynika z istniejącej tendencji mającej na celu ochronę terenu Parku z punktu widzenia walorów widokowych, krajobrazowych łącznie z wytworami działalności człowieka o wartości kulturowej, historycznej i estetyczno-widokowej.

W związku z wnioskami jednostek samorządu terytorialnego zaproponowano na ściśle określonych terenach odstępstwa od niektórych zakazów obowiązujących na obszarze Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego, aby umożliwić dalsze prowadzenie działalności lub rozpoczęcie planowanej działalności. Istotne jest, że tereny odstępstw od niektórych zakazów posiadają planistyczne przyzwolenia realizacji zamierzeń inwestycyjnych zgodnie z obowiązującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego lub studiami uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin. Posiłkując się przeprowadzoną powyżej analizą dokumentów planistycznych oraz przeprowadzoną analizą przyrodniczą na kilku terenach odstąpiono od niektórych zakazów obowiązujących na obszarze Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego. Na terenie części działek ewidencyjnych w gminach Baruchowo, Kowal, Włocławek w województwie kujawsko-pomorskim oraz Gostynin i Nowy Duninów w województwie mazowieckim, nie obowiązują następujące zakazy:

1) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej lub zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych

2) budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od: a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych, b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 389 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne - z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej.

Ponadto na terenie części działek ewidencyjnych w gminie Kowal w województwie kujawsko-pomorskim nie obowiązuje zakaz:

5. Ocena skutków regulacji:

Podjęcie uchwały w sprawie Gostynińsko - Włocławskiego Parku Krajobrazowego pozwoli dostosować system obowiązujących zakazów do lokalnych potrzeb i uwarunkowań na obszarze tego Parku, zapewniając jednocześnie utrzymanie właściwego stanu środowiska przyrodniczego, kulturowego oraz właściwej ochrony krajobrazu, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Ponadto uchwała ta pozwoli spełnić istotne wymogi formalne określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 11 września 2012 r. w sprawie centralnego rejestru form ochrony przyrody (Dz. U. poz. 1080).

Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753 z późn.

zm.), traci moc rozporządzenie nr 37/2004 Wojewody Kujawsko-Pomorskiego z dnia 3 grudnia 2004 roku w sprawie Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz Woj. Kuj.-Pom. Nr 120, poz 2017)